

Προκόπης Παυλόπουλος: Η Συνθήκη της Λωζάνης και το ζήτημα των Μειονοτήτων: Ένα παράδειγμα προκλητικής παραβατικότητας της Τουρκίας

/ Επικαιρότητα

Μιλώντας στις εκδηλώσεις “Καραβαγγέλεια 2023” που οργάνωσε η Ιερά Μητρόπολη Καστορίας με θέμα: “Η Συνθήκη της Λωζάνης και το ζήτημα των Μειονοτήτων: Ένα παράδειγμα προκλητικής παραβατικότητας της Τουρκίας”, ο τέως Πρόεδρος της Δημοκρατίας, Ακαδημαϊκός και Επίτιμος

Καθηγητής της Νομικής Σχολής του ΕΚΠΑ κ. Προκόπιος Παυλόπουλος επισήμανε, μεταξύ άλλων, και τα εξής:

«Αποτελεί πλέον αδιαμφισβήτητη ιστορική αλήθεια το γεγονός ότι ο Ελευθέριος Βενιζέλος, με το κορυφαίο πολιτικό του ήθος και το εμβληματικό διεθνές κύρος του διαδραμάτισε καταλυτικό, κυριολεκτικώς, ρόλο ως προς την διατύπωση και την τελική σύναψη της Συνθήκης της Λωζάνης, συμμετέχοντας στην Συνδιάσκεψη της Λωζάνης μεταξύ 1922 και 1923.

A. Με «χαίνουσες» ακόμη τις Εθνικές μας πληγές από την Μικρασιατική Καταστροφή και την φρικτή Γενοκτονία του Ελληνισμού της **Μικράς Ασίας**, η τριμελής ηγεσία της Επαναστατικής Επιτροπής -η οποία, στο μεταξύ, είχε αναλάβει τις τύχες του Τόπου υπό συνθήκες έκτακτης ανάγκης- που αποτελούσαν οι συνταγματάρχες Νικόλαος Πλαστήρας και Στυλιανός Γονατάς και ο υποπλοίαρχος **Δημήτριος Φωκάς**, απευθύνθηκε στον Ελευθέριο Βενιζέλο, ο οποίος τότε βρισκόταν στο **Παρίσι**. Βάζοντας, ως αυθεντικός πολιτικός Ταγός και πραγματικός Πατριώτης που «επιστρατεύεται» κάτω από εξαιρετικά κρίσιμες συνθήκες, στο περιθώριο την πικρή εμπειρία του εντελώς πρόσφατου παρελθόντος, ο θριαμβευτής της **Συνθήκης των Σεβρών** της 10^{ης} Αυγούστου 1920 και ουσιαστικός διαμορφωτής της, σύμφωνα με αυτήν, «Ελλάδας των δύο ηπείρων και των πέντε Θαλασσών» δέχθηκε, ανεπιφυλάκτως, να εκπληρώσει εκ νέου το Εθνικό Χρέος του για την «ανασύνταξη» της υπό κατάρρευση Πατρίδας. Δίχως ψευδαισθήσεις, αλλά με τον υπερήφανο και ανεπιτήδευτο ρεαλισμό μεγάλου ηγέτη, ο Ελευθέριος Βενιζέλος προσήλθε επικεφαλής της Ελληνικής Αντιπροσωπείας στην Συνδιάσκεψη της Λωζάνης για να περισώσει ό,τι ήταν δυνατό από το υπό διάλυση, άλλοτε λαμπρό, «οικοδόμημα» της Συνθήκης των Σεβρών.

B. Καθ' όλη την διάρκεια της Συνδιάσκεψης της Λωζάνης, από την 1^η Νοεμβρίου 1922 έως την 24^η Ιουλίου 1923, ο **Ελευθέριος Βενιζέλος** «ξεδίπλωσε», με μεγάλη διεθνή απήχηση, το κύρος του, τις γνώσεις του και ιδίως τις εμπειρίες του για όλα τ' «ανοικτά μέτωπα» της Ελλάδας. Μ' έμφαση στα ζητήματα των συνόρων μας, των **Νησιών του Αιγαίου**, της αποτελεσματικής προστασίας του Πατριαρχείου, της αντίκρουσης των περί πολεμικών αποζημιώσεων εξωπραγματικών τουρκικών αξιώσεων και του ολοκληρωμένου καθορισμού του νομικού καθεστώτος των Μειονοτήτων στην Ελλάδα και στην Τουρκία αντιστοίχως. Καίτοι η επιτυχία του Ελευθερίου Βενιζέλου ήταν, υπό τις τραγικές περιστάσεις της εποχής, οφθαλμοφανής, ο ίδιος απέφυγε κάθε θριαμβολογία, με πλήρη επίγνωση ότι ο «γολγοθάς» δεν είχε τελειώσει για την Πατρίδα. Ενδεικτικό είναι ότι αμέσως μετά

την υπογραφή της Συνθήκης της Λωζάνης, την 24^η Ιουλίου 1923, μεταξύ της Ελλάδας, της Τουρκίας και των Συμμάχων, ο Ελευθέριος Βενιζέλος τηλεγράφησε στους **Νικόλαο Πλαστήρα και Στυλιανό Γονατά**: «Ευχαρίστως αγγέλω υμίν ότι σήμερα, μεταμεσημβριαν, εις την μεγάλην αίθουσαν του Πανεπιστημίου Λωζάννης, υπεγράφη η Συνθήκη της Ειρήνης μετά πασών των σχετικών συμβάσεων, δηλώσεων και πρωτοκόλλων. Η Συνθήκη αυτή, συναφθείσα μετά την Μικρασιατικήν Καταστροφήν, δεν σημαίνει, ατυχώς, Ελληνικόν θρίαμβον. Αλλά η **Επανάστασις** δύναται να είναι υπερήφανος ότι αναδιοργανώσασα Εθνικόν Στρατόν έδωκε τα μέσα εις την Αντιπροσωπείαν της να επιτύχη την συνομολόγησιν εντίμου ειρήνης, ήτις επιτρέπει εις την Ελλάδα να επιστρέψη εις τα έργα ειρήνης και να αφοσιωθή εις το έργον της εσωτερικής περισυλλογής.»

Γ. Στην διαδρομή των 100 και πλέον χρόνων από την ενσωμάτωσή της στον Εθνικό μας Κορμό, η Ελληνική -και Ευρωπαϊκή πλέον- Θράκη εξελίσσεται ως το πεδίο εκείνο, όπου η Τουρκία κάνει, δυστυχώς αδιαλείπτως, πραγματική «επίδειξη» της περιφρόνησής της προς το Διεθνές και το Ευρωπαϊκό Δίκαιο, αμφισβητώντας προκλητικώς την αλήθεια και εγείροντας, συνεχώς, νέα ζητήματα θεσμικώς και πολιτικώς αδιανόητων διεκδικήσεων. Ιδίως δε κατά την τρέχουσα περίοδο, η Ελληνική Θράκη υφίσταται, και αυτή, ορισμένες από τις συνέπειες των σχεδόν γραφικών -πλην όχι λιγότερο επικίνδυνων- «*σουλτανικών*» φαντασιώσεων του τούρκου **Προέδρου Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν**. Ταυτοχρόνως όμως -και εν πολλοίς χάρη στο απaráμιλλο φρόνημα, με το οποίο όλα αυτά τα δύσκολα χρόνια αντιμετώπισαν αποτελεσματικώς την τουρκική προκλητικότητα οι κάτοικοι της Ελληνικής Θράκης, και μάλιστα ανεξαρτήτως Θρησκειύματος- η περιοχή αυτή αναδεικνύεται και σε πεδίο Εθνικής έμπνευσης, σε ό,τι αφορά την υπεράσπιση των Εθνικών μας Θεμάτων και, επέκεινα, των Εθνικών μας Δικαίων έναντι των ιταμών προκλήσεων της Τουρκίας. Βασική Εθνική Θέση μας είναι και το ότι η Συνθήκη της Λωζάνης του 1923 -και όλες οι μεταγενέστερες, κάθε μορφής, εκτελεστικές της ρυθμίσεις- δεν επιδέχονται, καθ' οιονδήποτε τρόπο, αναθεώρηση ή τροποποίηση.

Δ. Άρα, το σύνολο των ρυθμίσεων της Συνθήκης της Λωζάνης αποτελούν -και θ' αποτελούν και στο μέλλον- το συμπαγές θεσμικό και πολιτικό θεμέλιο των σχέσεων μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, τόσον ως προς τα μεταξύ τους σύνορα όσο και ως προς όλα τα επιμέρους ζητήματα, τα οποία εμπίπτουν στο κανονιστικό τους πλαίσιο. Εφόσον δε καταστεί αναγκαίο, η Τουρκία θα πάρει την δέουσα απάντηση όχι μόνο στα Διεθνή και Ευρωπαϊκά Fora, αλλά και «*επί του πεδίου*». Οι **Ένοπλες Δυνάμεις** μας το αποδεικνύουν καθημερινά. Όμως, η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Διεθνής Κοινότητα δεν επιτρέπεται να παραμένουν απαθείς μπροστά σε αυτή την επίδειξη προκλητικότητας από την πλευρά της Τουρκίας και στην Ελληνική **Θράκη**

. Άλλωστε, η προκλητικότητα αυτή δεν αφορά μόνο την Ελλάδα, δοθέντος ότι προσβάλλει ευθέως τόσο το Ευρωπαϊκό όσο και το **Διεθνές Δίκαιο**. Κατ' εξοχήν δε η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει χρέος ν' αντιληφθεί, ότι η κατά τ' ανωτέρω ωμή παραβίαση της Συνθήκης της Λωζάνης -και του Διεθνούς Δικαίου εν γένει- αφορά Έλληνες αλλά και, ταυτοχρόνως, Ευρωπαίους Πολίτες. Αν σε αυτά προστεθεί και το ότι η Τουρκία κατέχει, επί 50 σχεδόν χρόνια, το ένα τρίτο του εδάφους της Μαρτυρικής Κύπρου -ήτοι του εδάφους πλήρους Κράτους-Μέλους της Διεθνούς Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης- επίσης κατά προκλητική παράβαση κάθε έννοιας του Διεθνούς Δικαίου, γίνεται αυτονοήτως αντιληπτό γιατί ιδίως η Ευρωπαϊκή Ένωση, αφήνοντας την παθητική ως τώρα στάση της, πρέπει να προχωρήσει αμέσως στην επιβολή αυστηρών κυρώσεων εναντίον της Τουρκίας.

Μάλιστα δε επειδή, εν ονόματι της πεμπτουσίας της Διεθνούς Νομιμότητας, δεν νοείται επιλεκτική εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου, όπως -ορθώς και δικαίως- επιβάλλονται αυστηρές κυρώσεις στην Ρωσία για την εξίσου βάρβαρη εισβολή της στην Ουκρανία, το αυτό πρέπει να συμβεί με την Τουρκία για την συνολική, κατά τ' ανωτέρω, προκλητική συμπεριφορά της εις βάρος όχι μόνο της Ελλάδας και της Κύπρου αλλά, κατ' αποτέλεσμα, και εις βάρος της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς και της Διεθνούς Κοινότητας.

Καταλήγοντας, οφείλω να κάνω την εξής, οπωσδήποτε αυτονόητη, διευκρίνηση: Τα όσα προεξέθεσα κατ' ουδένα τρόπο απομειώνουν το στοιχειώδες χρέος μας, ως Ελλήνων αλλά και ως Πολιτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να συμπαρασταθούμε εμπράκτως και παντοιοτρόπως στον δοκιμαζόμενο από τον εφιάλτη των καταστροφικών σεισμών Λαό της Τουρκίας, όπως βεβαίως και στον εξίσου δοκιμαζόμενο Λαό της Συρίας. Ειδικώς ως προς τον Λαό της Τουρκίας επισημαίνεται ότι εμείς, οι Έλληνες, τρέφουμε αισθήματα ειλικρινούς φιλίας προς αυτόν και ουδόλως τον συνδέουμε με την αήθη αλαζονεία και την προκλητική διεθνή παραβατικότητα της πολιτικής του ηγεσίας, η οποία έχει προσλάβει πλέον αυταπόδεικτα δικτατορικά χαρακτηριστικά.»

**Διαβάστε ακόμη: Στην Καστοριά ο Προκόπιος Παυλόπουλος -
Συναντήθηκε με τον Μητροπολίτη Καλλίνικο**